

κατά περιεργή σύμπτωση, άπαντάται και στο άρχαιο Έλληνικό Ποινικό Δίκαιο, και μάλιστα στην Άδική. Οί κλητήρες έγγυρίζαν διαπομπευτικά τόν ένοχο άπ' όλους τούς δρόμους, τέλος τόν έφεραν τόν Άγορά, τόν εκάθιζαν σταυροπόδι χάρου και τόν έσοκέαζαν μ' ένα κοφίνι. Έπάνω στο κοφίνι εκείνο κάθε πολίτης είχε τό δικαίωμα να καθήση και να πη ό,τι ήθελε εις βάρος τού ένόχου ! 'Ο έξευτελισμός εκείνος εφαρμόζετο και εις τούς πλαστογράφους και σέ όσους άρνούνταν τή γνησιότητα τής ύπογραφής τους.

Η Δημοτική Άστυνομία υπέβαλλε σέ διαπόμπευσι και τις άμαρτάνους γυναίκες. Τά ήθη τότε ήταν άγνά και ή τιμωρίες άγριες. Άλλοιμονο στη γυναίκα πού θά γινότανε γνωστό τό άμαρτήριά της. 'Ο λιθοβολισμός άρχιζε άπό τούς συγγενείς και συνεχίζονταν άπό τόν άγριο κόσμο και άπό τ' άστυνομικά όργανα. Έπειτα οί κλητήρες τήν εκάθιζαν έπάνω σ' ένα γαΐδαρο έξ άναστρεφά—κατά τή Βυζαντινή φράση—και τήν άνάγκαζαν να κρατή τήν ουρά τού ζφου. Έτσι γυμνή πολλές φορές τήν περιέφεραν στούς δρόμους, ενώ μπροστά έβράδιζαν ό τιμητανιστής τής Δημαρχίας κτυπώντας τό τύμπανο !

— Έβγάτε να ίδητε τήν λοιπιμένη !...

Έπειτα, τήν έστειλαν στην έξορία, συνήθως στό χωριό της, όπως μάς λένε οί άκόλουθοι δημώδεις στίχοι :

Όποια δέν κάνει φρόνιμα
Και κάνει έργολαβία
Στό γαΐδαρο καί στό χωριό
Καί στήν Άστυνομία !

Συχνοτάτη ήταν και ή διαπόμπευσι τών λοιποδύτων και τών κλεφτοκοπιτών. Τούς κρεμούσαν πάνω τους τά κλοπιμαία και τούς έγγυρίζαν στούς δρόμους, ενώ πίσω άκόλουθοίσε ό «ειρηνοφύλας» χτυπώντας αλύπητα στη ράχη τού λοιποδύτη με τό βούδουλα !...

Μία διάταξη τής εποχής εκείνης όριζε και τά τής διαπομπεύσεως τών «άλητων και άγνωτων». Ένας άγράμματος άστυνόμος μη καταλαβαίνων τήν λέξι άγνόητης, έπιανε όλους τούς Άρ ρ ε ι τ α ς πού έπεφταν στό χέριά του και τούς διεπόμπευε ! 'Από τό 'Αργος είσαι ; Στο γαΐδαρο !» Ματαιώς οί δυστυχημένοι αυτοί διεμαρτύροητο ότι τό 'Αργος βγάξει καλούς και τιμίους άνθρώπους, ό άστυνόμος ήταν άμεταίτητος.

Μέ όλα αυτά τά παρατάγματα, ό Βασιλεύς 'Οθων έδινε μεγάλη σημασία στην έξάσκησι τής άστυνομικής έξουσίας διά τών δημάρχων. Καί όμως οί πρώτοι πού επαναστάτησαν στό 1862 εναντίον του ήταν οί άστυνόμοι και οί δημαρχοί τής Έλλάδος, εκτός ενός : τού δημάρχου τής 'Ανάφης, ό όποιος, τρεις μήνες μετά τήν άφιξη τού Γεωργίου στην Έλλάδα, έξακολούθησε να βγάξη και να τοιχοκολλά διαταγές « εν όνόματι τού Βασιλέως 'Οθωνος !»

Ό 'Ιστορικός

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΡΙΟΝΙ

Τόν καιρό πού ζούσε ό 'Ιωσήφ, ό σέζυγος τής Παναγίας, τό πριόνι ήταν άκόμη άγνωστο. Οί Ξυλοουργοί δέν ειχαν για τή δουλειά τους παρά μιά άξίνα και μερικά μαχαίρια.

Μιά μέρα πού ό 'Άγιος 'Ιωσήφ έλειπε άπό τό μαγαζί του, ό διάβολος μπήξε μέσα για ν' άνασφαλέρη τά πράγματα και να κάνει καμιά ζημιά. Είδη τότε δύο μαχαίρια, τά όποια, ό φτωχός 'Ιωσήφ, χρησιμοποίησε για να ισιάξη τά Ξύλα πού έκοβε. 'Αμέσως, χωρίς να χάνη καιρό, τό πνεύμα του κακού τά πήρε στό χέριά και άρχισε να χτυπά τή λάμα τού ενός άπάνω στη λάμα τού άλλου.

Όταν έτελειώσε τή δουλειά του, ό διάβολος κρύφτηκε πίσω άπό μιά πόρτα και περιέμενε να γυρίση ό 'Ιωσήφ για να γελάση με τό θυμό του, όταν θάβλεπε τά μαχαίρια του κατστραμμένα.

Πράγματι όταν ξαναγόρσε ό 'Ιωσήφ και είδη τά μαχαίρια του σ' αυτό τό γάλι, άρχισε να φωνάζη :

— Πούδς διάβολος τόκανε τάχα αυτό ;...

Μά σέ λίγο, χαμογελώντας ψιθύρισε :

— Θεέ μου, σ' εύχαριστώ πού με φώτισες !... κι' άκουμπώντας τό άπάνω σ' ένα Ξύλο, άρχισε να τό πριονίζει.

Έτσι έφευροέθηκε τό πριόνι.

Ό διάβολος, έν τώ μεταξύ, χώνοντας τήν ουρά του, κάτ' άπ' τά στέλια του, πήρε τό δρόμο του για τήν κόλαση καταφουρμισμένος...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Χίλια πουλιά στον ήλιο που πετούν όλη τή μέρα
και κελαιδώντας φεύγουνε και σιχίζουν τόν άέρα,
κι' έγω μονάχος τά θρωό άπ' τό παρόνθού μου
και σολλογίζωμαι άμίλητα και λέω με τό μυαλό μου :
Πουλιά μου, δέν ήθελα άλλο καλό, μονάχα
τή ζηλεμένη χάρι σας και τά φτερά σας γάρα,
να πέταγα για μία στιγμή στην κόρη π' αγαπώ
ένα φιλι να πάω της, δύο λόγια να τής πώ.

ΛΑΓΓΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΓΙΔΑ

Τήν γίδα τήν έφκιασεν ό διάβολος, μα τά πόδια της στεκόντουσαν όρθά, σαν Ξύλο και δέν έλιγοδύσαν.

Έτσι στεκότανε πάντοτε όρθή και όταν έγεννούσε έφορούσανε τά γίδια.

Μιά ημέρα, ό Σατανάς, τήν έδειξε στό Χριστό και τού έλεγε :

— Έφκιασα ένα πράμμα, μα δέν μπορώ να τό κάνω να καθήση. Τότε ό Χριστός έβγαλε τή βούλα του, γούλωσε τή γίδα στό δυό της γόνατα, κι' άμέσως καθήσε.

Γιά τούτο τά γίδια έχουσι στό δυό μπροστινά ποδάρια τους, άπό μιά βούλα, στό γόνατα.

Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΓΩΝΙΚΟ

Ό Χριστός κι' ό διάβολος ήσαν κάποτε μαζί. Μιά ημέρα λέγει ό διάβολος στό Χριστό :

— Έφκιασα ένα πράμμα, πού δέν τό πιάνει τίποτε.

— Για να τό ιδώ, τού λέει ό Χριστός.

Τότε ό διάβολος άπόλαξε άπό κάτω άπό τήν κάππα του, τόν λαγό.

Τήν άλλη ημέρα, λέει ό Χριστός τού διαβόλου :

— Για άπόλυνε πάλι, εκείνο τό πράμμα πού έφκιασες.

Άμα άπόλυνεν ό διάβολος τόν λαγό, άπολάει κι' ό Χριστός τό λαγωνικό και τόν τραζόνει !

Τότε ό διάβολος έσκασε άπ' τό κακό του. Κι' άπ' τή μέρα αυτή μαζέσει όλους τούς λαγούς και τούς βάσει κάθε βράδυ μέσα στό χωράφι, να τρώνε τό σιτάρι για να μη φριάνουν λειτουργιά ή χριστιανές γυναίκες για τό θεάνθρωπο...

Μά ύπάρχουν και τά λαγωνικά πού πιάνουν τούς λαγούς κ' έτσι δέν άφάνίζεται τό σιτάρι.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Ό Σκαντζόχοιρος ήταν ένας χωριάτης κλέφτης και τεμπέλης. Τό καλοκαίρι άντι να πηγαίνη στό διάσος να κόβη παλούνια, για να στηλώνη τήν κληματεριά του και να φράξη τή χωράφια του πηγαίνε κι' έκλεβε τά παλούνια τών άλλων.

Τόν χειμώνα πάλι, άντι να πηγαίνη στό βουνό να κόβη ζωντοπούναρα και Ξύλα, για τή φωτιά του, πηγαίνε κι' έκλεβε τά Ξύλα τής γειτονιάς.

Μιά ημέρα έκλεψε και μιάς γουρής τά παλούνια, μιάς γουρά—βάθος πού ήτανε έκατό έτών !

Έκείνη όμως τόν είδη, τόν καταράστικε και τούτε :

— Να μη τ' άγίσης άπό πάνω σου τά παλούνια που'κλεψες, όσο ζης και ύπάρχεις !.

Κι' από τότε ό Σκαντζόχοιρος, έγινε σκαντζόχοιρος, παλούνια και άγκάθια φοροτημένος !

Η ΓΟΥΣΤΕΡΙΤΣΑ

Τις ξέρετε βέβαια εκείνες τις σταγυιές, μικρές γουστερίτσες, πού βρισκονται στό σπίτι, πού άλλου τις λένε «σαμαμάρθια», άλλου «μολέματα», άλλου «σοζολοέντρες» κλπ.

Λοιπόν ή γουστερίτσα αυτή ήτανε κλησάορσισσα. Φτωχή και ντυμένη όλο μσοτηριμένα και ξεθοριασμένα ρούχα, όπως εινε και τώρα. Άπό τή φτώχεια της, έπερνε τό λάδι της εκκλησίας και τό έβραζε στό λάχανά της.

Έτσι τά καντόλια μέναν στην εκκλησιά, όλονυχτής, σβυστά.

Πολλές φορές μάλιστα τό παράκανε και οί άγιοι δέν έβλεπαν φως στό ναό τους.

Έτσι έφτασε και ή γιοστή τών Φώτων, πού έπρεπε να λάμπη ή εκκλησία και να φέγγη.

Η γουστερίτσα τό βράδυ εκείνο είχε πάλι λάχανα, καί τρυφερά ραδίκια και ψημμένη ρέγγα. Πώς να τά φάη όμως, έτσι καθώς ήτανε άλάδοτα :

Η εκκλησία δέν είχε λάδι, παρά μόνον για εκείνη τή βραδειά.

Έδωσε άπό δω, έδωσε άπό κεί, τή βάνε ό Πειρασμός και πέρνει Ξανά τής εκκλησίας τό λάδι ! Έτσι τή βραδυά τών Φώτων, έμειναν και πάλι ή εικόνες, με σοτεινές και σβυσμένες τις καντύλες.

Τότε ό Θεός καταράστηκε τή γουρά Γουστερίτσα να γείνη «σαμαμάρθι» !

Κι' άντι άπό τό κακό της, γυρίζε, στό σπίτι κάθε βράδυ και σβύνε τις καντύλια.

Γι' αυτό στό σπίτι τήν έχουν για κακό.

Σέ πολλά, μάλιστα μέρη πιστεύουν, πως όποιος σκοτώσει σαράντα γουστερίτσες άπό αυτές, θα σώση τήν ψυχή του, θα πάη στον Παράδεισο !...

*

Κοιλιάς κλανθμόνος είν' ή γή, βασάνων κατοικία, τήν καταφύγει ό χειμώνας, τήν προπολεί τό θέρος, άλλ' άμα της προσμενιά, παρηγορός ό Έρος, γίνεται γέλωσ ό κλανθμός, και ό χειμώνας ειδία !...

Δ. Σ. Βυζάντιος

Μισώ, μισώ τά στέμματα τά γούρας ύψημένα, άλλ' αγαπώ πλειότερον πολυ τά συντοριμένα...

Α. Παράζχος